

BEPPIE'S VIJAND.

Kleine Beppie speelde in het tuintje voor 't huis.

Ze maakte zandbergen. Heele hooge, vond ze zelf. Als er een af was, liep ze naar de heg om een groen takje te plukken. Dat plantte ze er boven op. Dan ging ze op haar teentjes voor 't raam staan, rekte zich zoo ver mogelijk uit en riep:

„Moesje! Moesje!”

Moeder keek op van haar naaiwerk, lachte, knikte en zei: „Mooi! Prachtig! Speel maar zoet, hoor.”

Dan ging Beppie opnieuw met haar schopje aan 't werk.

Zóó druk had ze 't, dat ze 't niet eens merkte, toen de school uitging.

Ineens riep een groote jongen, die stil tot bij 't hek dicht achter Beppie gekomen was, zoo hard hij kon: „Boe! Boe!”

Beppie behoefde niet om te kijken om te weten, dat dit haar vijand was, Hein Veen.

Ze gooide het schopje, waarmee ze net een heel hooge berg van boven glad maakte, neer; holde rondom het huis, de achterdeur in, en hield pas stil om met het hoofdje in moeders schoot te snikken: „Moesje, Moesje, toute jongen Veen!”

Riek en Jan, die uit school kwamen, waren even later dan Beppie binnengekomen.

„Wat scheelt er aan Zus? Wat is er gebeurd?” vroegen beiden tegelijk.

„Toute jongen Veen. Ikke bang”, snikte Beppie.

„Hij is nou weg”, troostte moeder.

„Als ik hem morgen krijg, zal ik hem op zijn kop geven”, beloofde Jan.

„Kop geven”, zei zus, die nu weer durfde kijken.

Moe keek Jan even aan.

„Ben je dan wel veel beter dan hij?” vroeg ze.

„Maar 't is toch flauw, zoo'n klein kind te plagen.”

„Hij weet niet beter misschien. Je weet toch ook wel, dat zijn vader drinkt en zijn moeder haast altijd uit werken is. Als jij nu ook eens niemand had, om je te zeggen, wanneer je kwaad doet.”

„We moeten hem vragen, zus niet meer te plagen. Misschien laat hij 't dan wel”, vond Riek.

„Beppie moet ook niet zoo erg bang voor hem zijn”, zei moeder, zus op schoot nemend. „Ze wordt nu al een groote meid. Als ze dien jongen van Veen dag zegt, inplaats van te gaan schreien, heeft hij geen schik meer in 't plagen.”

Beppie voelde zich blijkbaar nog veiliger als Jan de jongen onder handen nam.

„Mag Jan hem niet slaan?” vroeg ze.

„Nee, dat zou niet goed zijn. Zus moet een andere keer niet weer wegloopen, maar zeggen: „dag jongen”.

„Gaat moesje dan mee handje geven?” vroeg Beppie, toch nog bang.

„Als ik bij je ben, ja. En anders doet Riek het wel.”

Een paar weken later hadden Riek en Beppie bloemen geplukt.

Toen ze er mee naar huis gingen, zagen ze in de verte Hein Veen.

„Jongen van Veen, Iek”, zei Beppie bang.

„Zus moet nu niet bang zijn. Ze moet zeggen: „dag jongen”. Dan doet hij niks.”

„Doet niks”, zei zus na.

„Willen we hem bloemen geven?” vroeg Riek ineens. 't Kwam zoo maar bij haar op, dat dit misschien goed zijn zou.

„Ga jij dan mee?” vroeg Beppie, stijf haar hand vasthoudend.

„Natuurlijk”, beloofde Riek.

Hein had nu blijkbaar geen idee om te plagen.

Hij wou gewoon doorloopen.

Maar Riek, hoewel haar hartje een beetje bonsde, zei: „Dag Hein. Zus wou je bloemen geven.”

Schuw ging Beppie's hand met de bloemetjes naar de gore hand van Hein.

De jongen pakte het ruikertje aan zonder goed te begrijpen, wat dit beduidde.

„Wat zegt zus nou?” vroeg Riek.

En Beppie zei met een beetje bevend stemmetje: „Dag jongen”.

„Je moet haar niet meer plagen. Ze is zoo vreeselijk bang voor je en wat heb je d'r an”, zei Riek. „Nou dag”.

„Dag jongen”, zei Beppie weer, nu veel dapperder, omdat Hein ook doorliep.

De jongen keek naar de bloemen.

Even maakte hij een beweging, of hij ze weggooiden wou.

Toen stopte hij ze voor in z'n kiel.

En thuis gaf hij ze aan zijn eigen zusje.

„Hier, zet ze maar in een fleschje, as je ze hebben wil.”

Maar als hij voortaan Beppie zag, zei hij: „dag zus”.

En zóó werd Beppie hier aan gewoon, dat ze al naar hem uitkeek en zoo gauw als ze hem zag riep: „dag jongen”.

't Scheen zelfs niet meer bij haar op te komen, dat hij toch eerst haar vijand was.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.

